

எதிர் வீடு

பள்ளி நாட்களில் எங்கள் எதிர்வீடு ஒரு புதிர் வீடாக இருந்தது. அதன் சொந்தக்காரரர் பெயர் பத்மநாப அய்யங்கார். அது பத்தணா அய்யங்கார் என மருவி ஆங்கிலப்படுத்தப்பட்டு Ten annas என்று சில பேரால் அழைக்கப்பட்டாலும் அவர் எதிரில் அவரை யாருக்கும் டென் அணாஸ் என்று அழைக்கத் தைரியம் இருந்ததில்லை. அவரைக் கண்டால் எங்கள் எல்லோருக்கும் நடுக்கம்.

பெரிய உதடுகள், பெரிய மூக்கு, பெரிய பாதங்கள், முள் தாடி, நெற்றியின் புருவக் கோடுகளின் மத்தியிலிருந்து புறப்பட்டு முடிவில்லாமல் மேல்பிரயாணம் செய்யும் ஸ்ரீசூர்ணம். எப்பவும் ஒரு லேடிஸ் சைக்கிளில்தான் சவாரி செய்வார். அதன் காரணம் அந்தரங்கமாகச் சொல்லப்பட்டது. அவர் ஒரு ரிடையரானவர். எதிலிருந்து ரிடையரா

னவர் என்பது பற்றி சர்ச்சை இருந்தது. பழைய ஸௌத் இண்டியன் ரெயில்வேயின் பொன்மலை வொர்க் ஷாப்பில் ஏதோ ஒரு கிளார்க்காக இருந்து ரிடையர் ஆனவர் என்று சொல்வார்கள். ரெயில்வே ஸ்தாபனத்தின் பல பல சாமான்களைத் திருடிச் சேகரித்துத் தன் வீட்டில் ஏறக்குறைய ஒரு குட்டி இன்ஜின் தயாரிக்கும் அளவுக்குக் கொண்டுவந்து விட்டதால் ஒரு நாள் இங்கிலீஷ்கார போர்மனால் கழுத்தைப் பிடித்து வெளியே தள்ளப்பட்டார். அதை நான் பார்த்தேன் என்று ரங்கன் சொன்னான். ரங்கன் பொய் சொல்வான்.

ஆனால் அவர் வீட்டுக்குள் பலவித வினோதமான சாமான்கள் இருந்தது என்னமோ மெய். நாங்கள் அந்த வீட்டுக்குள் நுழைந்ததில்லை. கம்பிக் கிராதி போட்ட வீடு. வாயிற்புறம் பெட்ரோமாக்ஸ் விளக்கு தொங்குவதை ஒரு தடவை பார்த்திருக்கிறேன். மேட் இன் சைனா என்று பொறித்து ஜிலுஜிலு என்று தொங்கிக்கொண்டிருந்த அந்த விளக்கு உள்ளே இருக்கும் அலாவுதீன் மாளிகை அற்புதங்களுக்குக் கட்டியம் கூறியது. வீட்டுக்குள்ளே இருக்கும் வினோதங்கள் பற்றிப் பற்பல வதந்திகள். அங்கே ஒரு டெலிவிஷன் பெட்டியை, மாடி ஏறிக்குதித்து எட்டிப் பார்த்ததாக வீரராகவன் சொன்னான். அந்த வீட்டின் அற்புதங்களுக்கு லேசான அறிமுகம் எங்களுக்கு நவராத்திரியின்போது கிடைக்கும். வாயிற்புறம் வந்து பளபளப்பான இங்கிலீஷ் ஆயுதங்களை வைத்துக்கொண்டு அய்யங்கார் ஒரு சிறிய பொம்மைத் தெப்பக்குளம் செய்வார். பக்கத்து வீட்டு சுதர்சனத்தின் வீட்டில் அந்த பொம்மை வைத்திருக்கும் தண்ணீருக்குள் விளக்கு எரியும்... குட்டித் தெப்பம் மிதக்கும். அதனுள் இருக்கும் சிறு பாட்டரி தெரியும். மேட் இன் யூ எஸ் ஏ. என்ற எழுத்துகள் தெரியும்.

பத்மநாப அய்யங்காருக்கு ஒரு மனைவி, ஒரு பெண். பெண் பெயர் ஜம்பகா. பாவாடை சொக்காய் போட்டுக்கொண்டு சிவப்பாக மூக்குக் கொஞ்சம் தூக்கலாக இருந்த அந்தப் பெண்ணின் நடு மார்பில் சொத்தேல் என்று நான் பந்தடித்துவிட்டேன். நல்ல ஸ்கொயர் கட் அவள் மார்பில் போய் முடிந்தது. அவள் அப்படியே செம்பைக் கீழே போட்டுவிட்டு 'அண்ணா' என்று அலறிக்கொண்டு, வீட்டுக்குள் ஓடியபோது எங்கள் கிரிக்கெட் டீமே கலைந்து தெற்கு வாசலுக்கும் அடையவளைஞ்சானுக்கும் சிதறி... நான் இருட்டினதும் மாறுவேடத்தில் சந்துவழியாக வீடு திரும்பியபோது பத்மநாப அய்யங்கார் என் பாட்டியிடம் வந்து சண்டை போட்டு உங்கள் பேரனைக் கண்டித்து வைக்குமாறு ஆணையிட்டுச் சென்ற செய்தி அறிந்துகொண்டேன். "ஏன்டா உனக்கு இப்படி ஊர்லெ இருக்கிற வம்பெல்லாம்?"

நாள் தினங்கள் அதிகாலையிலேயே அவர் காவேரிக்குச் சென்றிருக்கும்போது பள்ளிக்குக் கிளம்பிச் சென்று இரா நாழிகை மூவேழு சென்றபின் வீடு திரும்பிக்கொண்டிருந்தேன். சம்பவம் மறந்திருக்கும் என்று உத்தேசித்த சில நாட்களில் தெருவில் மறுபடி

ஓரமாக விளையாட ஆரம்பித்தோம். ஒரு தடவை சைக்கிளில் போய்க்கொண்டிருந்தவர் திடீர் என்று காலால் தேய்த்து நிறுத்தி 'டேய் இங்கே வாடா' என்று என்னை மடக்கி, "நீதானே அன்னிக்குப் பந்தடிச்சே" என்றார். என் ஓட்டத்துக்குத் தாக்குப்பிடித்து அவரால் சைக்கிளில்கூடத் துரத்த முடியவில்லை. நடுவே விடுமுறை தினங்கள் வந்ததாலும் அவர் அறுப்புக்குக் கிராமத்துப் பக்கம் போய்விட்டதாலும் அந்தச் சம்பவம் தேய்ந்து மறைந்துபோனது.

எனினும் கிரிக்கெட் பந்து அவர் வீட்டுக்குள் போனால் நாங்கள் ஒருவரும் கிட்டப் போகமாட்டோம். வேறு பந்து வாங்கிக்கொள்வோம். அந்த வீட்டின் அதிசயங்களைப் பற்றி வதந்திகள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டுவந்தன.

"ஒரு சின்ன மாடல் ரெயில் வண்டி வைத்திருக்கிறார். தண்டவாளம் எல்லாம் இருக்கும். அந்த ரயில் போ என்று சொன்னால் புறப்படும். நில் என்று சொன்னால் நின்றுவிடும். வாய் வார்த்தை மட்டும் போதும் . . ."

"பாட்டரி இல்லாமல் எரிகிற பல்பு வைத்திருக்கிறார்."

அந்தச் சாதனங்கள் எல்லாம் எங்களுக்குத் தெரிந்த சிற்சில பௌதிக விதிகளைக்கூட மீறி ஒரு மாயாஜாலக் கனவுகளாக மாறின. அந்த வீட்டுக்குள் எப்படியாவது நுழைந்து பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற ஆவல் என்னுள் அளவுக்கு மீறியது. பத்மநாப அய்யங்காரை நினைத்ததும் உடனே வடிந்தது. வீரராகவனும் நானும் ஒரு சனிக்கிழமை அவர் சட்டை போட்டுக்கொண்டு கோட்டைக்குச் சென்றிருக்கும்போது உள்ளே சன்னமாக நுழைந்து பார்த்துவிடலாம் என்று ஒரு சதித் திட்டம் போட்டோம். ஜம்பகா குழாயடிக்குப் போயிருக்கிறபோது, மாது பின்பக்கம் சென்றிருக்கும்போது ரங்கன் கெடுத்தான். "எதற்காக எல்லாக் கதவையும் தைரியமாகத் திறந்து வெச்சிருக்கா தெரியுமா? நீ இப்ப போறேன்னு வெச்சுக்கோ. வாசல் கதவைத் தாண்டினதும் தானா ஒரு மணி அடிச்சு கதவு மூடிண்டுடும். ரேழிக் கதவும் மூடிண்டுடும். அப்புறம் டென் அனாஸ் வரவரைக்கும் நீங்க ரெண்டு பேரும் அங்கேயே அடைஞ்சு கிடக்கணும். போறதுன்னா போயிட்டு வாங்கப்பா!" – ரங்கன் பொய் சொல்கிறான் என்று தெரிந்தாலும் . . . அது பொய்யா என்று பரிசோதித்துப் பார்க்க எங்களுக்குத் தைரியம் வரவில்லை.

அந்த வீட்டுக்குள் நுழைய எனக்குத் தற்செயலாகச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. அது பற்றிச் சொல்கிறேன். அதற்கு முன் செல்லப்பாவைப் பற்றியும் என் தம்பி வாங்கிய ஓட்டை கிராமபோன் பற்றியும் சொல்ல வேண்டும்.

செல்லப்பா பத்மநாப அய்யங்காருக்கு ஏதோ உறவு. மூன்றாவது டர்மில் அவன் அப்பாவைத் திடீர் என்று ஈரோடுக்கு மாற்றி விட்டதால் படிப்பைத் தொடர இங்கு வந்து சேர்ந்தான், எதிர் வீட்டில்! சேர்ந்த அன்று மாலையில் எங்கள் கிரிக்கெட் டீமில்

சேர வந்தான். எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. எங்கள் கிரிக்கெட் டீமின் விதிகள் சந்தா விவரங்கள் எல்லாம் சொன்னோம். செல்லப்பாவுக்கு நிஜ கிரிக்கெட் ஆடித்தான் பழக்கம். கவர் பால் ஆடினதில்லை என்றான். தானே காப்டனாக இருக்க வேண்டும் என்றான்.

நான் என் காப்டன் பதவியைத் துறந்து கொடுத்தேன். காரணம் எதிர்வீடு. இதோ முழுசாக ஒரு சினேகிதன். அந்த அற்புத மாளிகைக்குள் தினம் நுழைந்து தினம் வெளிப்படுகிறான். அங்கேயே வசிக்கிறான். பத்மநாப அய்யங்காரை அம்மாஞ்சி என்று கூப்பிடுகிறான். ஜம்பகாவை விரட்டுகிறான். இவனல்லவோ தலைவன்!

மெதுவாகச் செல்லப்பாவை அந்த வீட்டின் ரகசியங்களைப் பற்றிக் கேட்க ஆரம்பித்தேன். "நிறைய இருக்கு" என்றான். டெலிவிஷன் பற்றி கேட்டேன். அவன் யோசித்து, "நான் இன்னும் முழுக்கப் பார்க்கவில்லை. பெரிசா ஒரு பெட்டி மூடி இருக்கு. அதுக்குள்ள இருக்கலாம்! ஆனா சினிமா இருக்கு... ரங்கராஜா டாக்கீஸ் மெஷின் தோத்துடும். ஜெர்மன் மிஷின்" என்றான். என் அங்கங்கள் சிலிர்த்துக்கொண்டன. செல்லப்பா ஒரு மோசமான கிரிக்கெட் விளையாட்டுக்காரனாக இருந்தாலும் அவனை முதலில் பாட்டிங் செய்ய அனுமதித்தேன். எல்.பி.டயிள்யூ எல்லாம் கேட்கவில்லை. ரன் அவுட் தரவில்லை. தத்தியாக பௌலிங் செய்தாலும் நிறைய ஓவர் அனுமதித்தேன். நிற்க.

என் தம்பிக்கு ஹிந்தி சினிமாப் பாட்டுகள் பிடிக்கும். திருச்சியில் கண்ணன் கம்பெனியில் இசைத்தட்டுகள் விற்பார்கள். சிங்காரத் தோப்பில் ஒரே ஒரு கடையில் மாலை வேளைகளில் உறை இல்லாமல் கருப்புத் தகடுகள் இசைத் தட்டுகள் ஏராளத்துக்கு அடுக்கியிருக்கும். நாங்கள் தீபாவளிக்குத் துணியெடுக்க ஆறுமுகத்துடன் திருச்சி சென்றிருந்தபோது அந்தக் கடையில் 'ஃபார் சேல்' என்று போட்டு ஒரு பழைய கிராமபோன் வைத்திருந்தது. பார்க்க சுமாராக இருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் என் தம்பிக்குக் கண்கள் மலர்ந்தன.

"இதைப் போட்டுக் காமிய்யா" என்றான் கடைக்காரனிடம். அவன் அதற்கு ஜில்லென்று லாவகமாகச் சாவி கொடுத்து, ஒரு இசைத்தட்டை வைத்துத் துருப்பிடிக்காத ஊசியை ஸௌண்ட் பாக்ஸில் வைத்துத் திருகி அதைச் சுற்ற வைத்து, இசைத்தட்டின் ஆரம்பத்தில் அதைத் தொட்டான். "ஹை மேரி துனியா!" என்று புறப்பட்ட கீச்சுக்குரல் என் தம்பிக்குத் தேவகானமாக இருந்திருக்க வேண்டும்: உடனே எனக்குத் தீபாவளிக்குப் பட்டாசு வேண்டாம், புதுத்துணிகூட வேண்டாம் என்று அடம்பிடித்து அந்த இடத்தை விட்டு நகர மறுத்தான். கிராமபோன்தான் வேண்டும் என்றான். ஆறுமுகம் அவனுடன் 'பாட்டி திட்டுவாங்க' என்று எவ்வளவோ மன்றாடிப் பார்த்தான். கடைசியில் அந்தக் கடைக்காரனுடன் சரமாரியாகப் பேரம் பேசி பதினைந்து ரூபாய்க்கு அந்தப் பெட்டியை

வாங்கினான். அதை இரண்டு கைகளாலும் அணைத்துக்கொண்டு வந்தான் என் தம்பி. திரும்ப வரும்போது பஸ் பூரா கிருஷ்ணாயில் வாசனை வந்தது. அந்தக் கிராமபோனிலிருந்துதான் என்று எனக்கு அப்போது தெரியவில்லை. வீட்டுக்கு வந்ததும் பாட்டி திட்டினாள்.

அடுத்த தினங்களில் என் தம்பி இசைத் தட்டு சேகரிப்பதில் முனைந்தான். என். எஸ். கிருஷ்ணனின் 'ஆம்பளைக் கீடோ', கே.பி. சுந்தரம்பாளின் 'பண்டித மோதிலால் நேருவைப் பறிகொடுத்தோமே ...' போன்ற பழைய பாடல்கள்தான் கிட்டினவே ஒழிய சமீபத்திய ஹிந்திப் பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை. யார் யாரையோ கேட்டுப் பார்த்தான். அம்மா மண்டபம்வரை இரவலுக்காக அலைந்தான்.

அந்தத் தினம் சரித்திரப் பிரசித்தமானது – என் தம்பிக்கும் எனக்கும். என் தம்பிக்கு முகம்மத் ரபி, லதா மங்கேஷ்கர் இசைத்தட்டுக்கள் சில ஒரே ஒரு தினத்துக்காக இரவல் கிடைத்ததால். எனக்கு எதிர் வீட்டு அலாவுதீன் மாளிகைக்குள் முதற்பிரவேசம் கிடைத்ததால்.

புதிய இசைத் தட்டுக்கள் கிடைத்த சந்தோஷத்தில் என் தம்பி எங்கள் எல்லோரையும் மாடிக்குக் கூப்பிட்டு, நடுவே ஸ்டூல் போட்டு தன் கிராமபோனை வைத்து, சுற்றி வர எங்களை உட்காரச் செய்து, சாவி கொடுத்து ஆவலுடன் முதல் இசைத்தட்டை வைத்தான். சுறுசுறுப்பாக ஆரம்பித்த அந்தப் பாட்டு ஒரு நிமிஷத்தில் சோர்விழந்து – அந்த கிராமபோனுக்கு கவர்னர் எதுவும் வேலை செய்ததாகத் தெரியவில்லை – லதா மங்கேஷ்கராக ஆரம்பித்த இசைத்தட்டு முகம்மது ரஃபியாக மாறி, மரண ஊர்வலம் சென்று, மூன்று நிமிஷங்களுக்கு முன்பே நின்றுவிட்டது ... ரங்கன் "நன்னால்லையே" என்றான். வீரராகவன் "வாடா போகலாம்" என்றான். என் தம்பி சோகமாக அந்தப் பதினைந்து ரூபாய் கிராமபோனைப் பார்த்து அதைத் திருகிக்கொண்டிருந்தான்.

எல்லோரும் விலகிய பின் நான், என் தம்பி, செல்லப்பா மட்டும் பாக்கி இருந்தோம். "என்னடா கிராமபோன் இது? ரொம்ப ஓட்டை போல இருக்கிறது" என்றான். "வாங்கினபோது நன்றாக இருந்தது" என்றான் என் தம்பி. "எங்கள் வீட்டில் ஒரு கிராமபோன் இருக்கிறது. பிரமாதமாய்ப் பாடும்" என்றான். "என்ன பிரயோசனம்? உங்க அம்மாஞ்சி கொடுக்க மாட்டாரே?" என்றேன். "அம்மாஞ்சி இல்லை. கோட்டைக்குத் துணியெடுக்கப் போயிருக்கார். ஜம்பகா இல்லை. மன்னி இல்லை. பாட்டி மட்டும் இருக்கிறாள்" என்றான். என்னுள் ரத்த அழுத்தம் எகிறியது. அவன் அடுத்த வாக்கியத்துக்காகக் காத்திருந்தேன். சற்று யோசித்தான். என்னைப் பார்த்தான். என் தம்பி "இந்த இரண்டு பிளேட்டை மட்டும் போட்டுக் கேட்டுடலாம் ... பர்ஸாத் பாட்டு!" என்றான்.

"இரண்டு என்ன அத்தனையும் போட்டுக் கேட்கலாம் ... ஒரே ஒரு சிக்கல்! பாட்டிக்குக் கண் தெரியாது. ஆனால் காது கேட்கும். ஒண்ணு செய்யலாம். நீ இங்கேயே இரு. ஒரு நிமிஷம், நீ வாடா!"

என்றான்.

"எங்கே?" என்றேன்.

"எங்காத்துக்கு . . . ஒத்தரும் இல்லை. தைரியமாக வா."

என் புளகாங்கிதத்தை, என் பயத்தை, என் சுபாவத்தை, என் தயக்கத்தை, என்னுள் பரவின மின்சாரத்தை வர்ணிக்க முடியாது.

மெதுவாக இருட்டிக்கொண்டிருந்தது. நான் செல்லப்பாவுடன் அந்த வீட்டில் நுழைந்ததை யாரும் கவனிக்கவில்லை.

வாசலில் கலர் கலராகக் கண்ணாடிக் குழல்கள் கோத்து அதிலேயே 'வெல்கம்' என்ற வேலைப்பாடு இருந்தது. அது காற்றில் ஆடியபோது டிங் டிங் என்று சங்கீதம் செய்தது.

பிற்காலத்தில் ஸாலர்ஜங் மியூசியத்திற்குச் சென்றபோது எனக்கு ஏற்பட்ட உணர்ச்சி, பழகிய உணர்ச்சியாக ஏற்கெனவே உணர்ந்ததாக இருந்ததற்குக் காரணம் அதுதான்.

உள்ளே போனதுமே ஒரு வித வாசனை. பாச்சை உருண்டை வாசனையா, மரவாசனையா, மண்வாசனையா, தவிடா, செண்ட்டா எது என்று சொல்ல முடியவில்லை. ஓரத்தில் ஒரு தையல் மிஷின். நீல உறை போட்டு மூடியது. ஃப்ரெஞ்சு தேசத்து கால் ஆர்மோனியம் ஒன்று. ஆள் உயரக் கண்ணாடி. சீன தேசத்துச் சப்பை மூக்கு அழகிகளின் படம் ஒன்று, மரவேலைப்பாடுகள் அமைந்த நாற்காலி, கடிதம் எழுதத் தனி மேஜை, ரவிவர்மா படங்கள் . . . கிளி தொங்கும் ஊஞ்சல், மான் தோல் ஆசனங்கள், சரசபரில்லா . . .

"யார்ரா அது?"

"நான்தான் பாட்டி செல்லம்."

"கூட யாரு?"

அவன் உதடுகளில் விரல் வைத்து சைகை காட்டியவாறு, "கூட ஒருத்தருமில்லையே" என்றான்.

"அவாள்ளாம் எப்ப வருவா?"

"எட்டு எட்டரை ஆகும்னா அம்மாஞ்சி."

"வாசக் கதவைத் திறந்து வெச்சுட்டுப் போய்டாதே."

"இல்லை பாட்டி."

செல்லப்பா அந்த அதிசயங்களைக் கவனிக்காமல் நேராக ஒரு சிறிய அறைக்குச் சென்றான். உள்ளே நெல் மூட்டைகள் அடுக்கி யிருந்தன. அலமாரியில் புத்தகங்கள் அடுக்கியிருந்தது. மர பீரோவில் கண்ணாடி பதித்திருந்தது. கசகச என்று எத்தனை சாமான்கள்? இருட்டில் அடையாளம் தெரியவில்லை. புஸ் என்று ரவிக்கையும் ஒட்டியாணமும் ஆக மாமி அருகில் நிற்க அய்யங்கார் குடுமியை மறைத்து, குல்லாய் போட்டுக்கொண்டு கெடிகாரச் சங்கிலியும் வெய்ஸ்ட் கோட்டும் பாண்ட்டுமாக ரத்னா ஸ்டூடியோவில் எடுத்துக்

கொண்ட படம்.

அதோ மெலிய கோக்கோ கலரில் கைக்கு அடக்கமாகக் கச்சிதமாக அந்த கிராமபோன் பெட்டி இருந்தது! செல்லப்பா அதை சப்த மிடாமல் எடுத்து அணைத்துக்கொண்டான். அறைக்கு வெளியே வந்தான். அடையாளத்தில் என்னைக் கதவைச் சாத்தச் சொன்னான்.

அந்த இருட்டில் மெலிதாகத் தெரிந்த வடிவங்கள் என் ஆர்வத்தைப் பூர்த்தி செய்யவில்லை. ஆ என்று அண்ணாந்து பார்த்திருக்க "வாடா!" என்று ரகசியமாக அதட்டினான். நான் அவன் பின் சென்றேன்.

மாடிக்கு வந்து அவசர அவசரமாக அந்த கிராமபோன் பெட்டியைத் திறந்தோம். என் தம்பி குதிக்கவே ஆரம்பித்துவிட்டான். பெட்டியின் மேல் மூடியில் சாவி ஒளிந்துகொண்டிருந்தது. பளபள என்று சாவி. எச்.எம்.வி விக்டரோலா என்கிற அருமையான செட். சாவி கொடுக்கும்போது பூவாய் இருந்தது. இசைத்தட்டு வைக்கும் தட்டில் புசுபுசுவென்று பச்சைக் கம்பளி... ஸ்பீட் குறைக்க ஏற்ற எல்லாம் லீவர். சிறிய மஞ்சள் மூடிப் பெட்டியில் பளபள என்று ட்வின் கம்பெனி ஊசிகள். வாசனை!

ஆசை தீரக் கேட்டோம்... அழகான கானங்கள்... அழகான வாத்தியப் பின்னணி. என் தம்பி சொக்கியே போனான். மரியாதை யாகத் திருப்பிக்கொண்டு வைத்திருக்கலாம். விதி யாரை விட்டது?

மணி ஆறரைதான். அவர்கள் திரும்பி வர இரண்டு மணி நேரம் இருக்கிறது. "இன்னும் ஒரு தடவை போட்டுக் கேட்டு விடலாம்" என்றான் செல்லம்.

"ஃபுல்லா எல்லாத்துக்கும் சேர்த்தாப்பலேகூட சாவி கொடுக்க லாம், ப்ளேட்டுக்கு ப்ளேட்டு கொடுக்க வேண்டாம்" என்றான்.

நான் சாவி கொடுத்தேன்.

"போறுண்டா" என்றேன்.

"இன்னும் குடுடா" என்றான்.

இன்னும் கொடுத்துப் "போறுண்டா" என்றேன்.

"பயப்படாதே. டைட்டாக்குடு. சாவி ஜாஸ்தியானா தானா ஆட்டோமாட்டிக்கா கழண்டுக்கும்."

நான் விண் என்று சாவி கொடுத்தேன்... உள்ளே ஏதோ வெடிக்கும் சப்தம் கேட்டது... இசைத்தட்டு அதன் பீடத்துடன் மஹாவிஷ்ணுவின் சக்கரம்போலச் சுழன்று காற்றின் மத்தியில் சுற்றிவிட்டு உருண்டது. கிராமபோனின் வயிற்றிலிருந்து பட்டை பட்டையாக இரும்புத் துண்டங்கள் தெறித்து உருண்டு விழுந்து நின்றது.

அந்த இடத்தில் மயான அமைதி நிலவியது. செல்லப்பா பேசினான்: "ஏன்டா இவ்வளவு டைட்டா சாவி கொடுத்தே?"

"அடப்பாவி! நீதானேடா சொன்னே!"

"அதுக்குன்னு இவ்வளவு டைட்டாவா கொடுப்பா? இப்ப என்னடா பண்றது? அம்மாஞ்சிக்கு என்னடா பதில் சொல்லப் போறேன்!"

அவன் அழ ஆரம்பித்தான். எனக்கும் அழுகை வந்தது. என் தம்பி "நான் தொடலப்பா!" என்றான். என் மனக் கண் முன் பத்மனாப அய்யங்கார் ராட்சச உருவெடுத்தார்.

செல்லம் கண்ணைத் துடைத்துக்கொண்டு கீழே இருந்த பல பகுதிகளைப் பொறுக்க ஆரம்பித்தான். "பை இருக்கா" என்றேன்.

"என்ன செய்யப் போறே?" என்றான்.

"அவர் வரதுக்குள்ளே ரிப்பேர் செய்ய முடியுமா பார்க்கலாம். பணம் நீதான் குடுக்கணும்!"

பணமா! அதை அப்புறம் யோசிக்கலாம். முதலில் ரிப்பேர்!

சைக்கிள் பின்னே கிராமபோனை மூடிக்கட்டி, பைக்குள் அதன் சுதந்திரமடைந்த பாகங்களைப் போட்டுக்கொண்டு, வேகவேகமாக நாங்கள் மூவரும் தெற்கு வாசலை நோக்கிக் கிளம்பினோம். மணி ஏழு! ஒன்றரை மணி நேரத்தில் அதைச் சரிசெய்ய முடியுமா? கடவுளே, எத்தனை காசு கேப்பானோ! என் வயிற்றில் பயம் கவ்விக்கொண்டது.

"இவ்விடம் காப்பிக் கொட்டை மெஷின், பெட்ரோமாக்ஸ், ஆர்மோனியம், கிராமபோன் முதலிய சகலவித சாமான்களும் சகாயமாக ரிப்பேர் செய்யப்படும்!"

நல்ல வேளை கிராமபோன்.

காதில் கண்ணாடிக் கயிற்றை மாட்டிக்கொண்டு அந்த ஆசாமி நாங்கள் பரப்பிய கிராமபோனையும் அதன் பாகங்களையும் விரித்த கண்களால் பார்த்தான்!

"ச் ச் ச் ச் ச்..." என்று மொழிந்தான். மௌனமாகத் தலையை ஆட்ட, அதனுடன் என் இதயமும் ஆடியது.

"பூராவே போய்டுச்சே!" என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தான்.

"பஷ்ட் கிளாஸ் பொட்டி! எச் எம் வி! மெயின் ஸ்பிரிங் போயிருக்கு, துண்டு துண்டா."

செல்லப்பா "இதை ஏதும் பத்தவெக்க முடியாதா ஆசாரி?" என்றான்.

"இதையா!" என்றான் ஏளனமாக. "உங்கிட்ட வேற ஸ்பிரிங் இருக்கா?"

"எங்கிட்டயா?" மறுபடி ஏளனம். "ஒரிஜினல் அமெரிக்கன் ஸ்பிரிங் பாரு. இதைப்போய் ஒடிச்சிருக்கியே!"

"நான் இல்லை அவன்!" என்றான் செல்லம். "இப்ப என்னதான் செய்யறது?"

"டெம்பரரியா என்கிட்ட பழய ஸ்பிரிங் ஒண்ணு இருக்கு. போடறேன். வேலை செஞ்சாச் செய்யும். இல்லைன்னா இல்லை. உன் லக்கு! காசு கொண்டுவந்திருக்கியா! வீட்டிலே பெரியவங்க யாரையும் அழைச்சுட்டு வரலையா?"

"வந்திண்டிருக்காங்க, கோயிலுக்குப் போயிட்டு பின்னாலேயே வருவாங்க. நீ ரிப்பேரை ஆரம்பி!"

"இப்பவேவா!"

"ஆமாம். இப்பவே முடிச்சுக் குடுத்துடு ஆசாரி!"

"எவ்வளவு வேலை தலைக்கு மேல் கிடக்கு." அவனிடம் ஒரு வேலையும் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை.

ஒரு நிமிஷத்தில் என் வாழ்வில் நிகழ்ந்த அதிர்ச்சிகளைப் பார்த்தீர்களா! எனக்கு என்ன பாட்டு . . . எதற்காக நான் சாவி கொடுத்தேன்? இப்போது பணத்துக்கு என்ன செய்யப்போகிறேன்? பத்துப் பதினைந்து ரூபாய் கேட்டால்? செல்லத்தைத் தனியாக கூப்பிட்டேன். "டேய் எங்கிட்ட பணம் கிடையாதுடா!"

"உங்க பாட்டிகிட்ட கேட்டு வாங்கிண்டுவா. ஏன் உடைச்சே?"

"எங்க பாட்டி இரண்டணாவுக்கு மேலே குடுக்கமாட்டாடா!"

"அழாதே, பணத்தைப் பற்றி அப்புறம் யோசிக்கலாம். முதல்ல அவர் வரதுக்குள்ளே பொட்டியைத் திரும்ப வெச்சுடணும்!" செல்லப்பா ஒரு க்ரைஸிஸ் ஆசாமி என்பது அப்போது தெரிந்தது.

ஆசாரி கிராமபோனைப் பொறுக்கிக்கொண்டு கடையின் பின்புறம் சென்றான். செல்லமும் நானும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக்கொண்டு, கையைப் பிசைந்துகொண்டு நின்றோம்! என் தம்பி இசைத்தட்டுகளைத் திருப்பிக்கொடுக்கச் சென்றுவிட்டான். அவனுக்கு இந்த விவகாரத்தில் சம்பந்தமே இல்லாததுபோல் நடந்துகொண்டான். கடைக்குள்ளே ரிப்பேர் சப்தம் கேட்டது. பெருமாளே! பெருமாளே! கிராமபோன் சரியாகிவிட வேண்டும் . . . சரியாகிவிட வேண்டும்.

பெருமாள் என் பிரார்த்தனையைக் கேட்டுவிட்டார் போலும்!

"என்னடா செல்லம், இங்கே நின்னுட்டிருக்கே?" என்று குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன்.

பத்மநாப அய்யங்கார்! கையில் ரிஸ்ட் வாட்ச் . . . பின்னால் மாட்டு வண்டியில் மனைவியும் ஜம்பகாவும் வர, சனியன் காலாற நடந்து வந்துகொண்டிருக்கிறது . . .

"ஆத்தைத் திறந்து போட்டுட்டு வந்துட்டியா?"

"இ இ . . . இல்லே அம்மாஞ்சி! பாட்டி இருக்கா . . ."

"இங்கே தெற்கு வாசல்லே என்ன பண்ணிண்டிருக்கே. அதுவும் இந்தக் கடையிலே . . . யோவ் ஆசாரி?"

"யாரு?" என்று வெளியே எட்டிப் பார்த்தவன், "அட சாமிங்களா!"

என்றான்.

"என்னய்யா பண்றே?"

"ரிப்பேரு!"

"என்ன ரிப்பேரு?"

"கிராமபோன். ஃபஷ்ட் கிளாஸ் அமெரிக்கன் மாடல்!"

பத்மனாப அய்யங்காரின் ஸாலர்ஜங் மனப்பான்மை உசுப்பப் பட்டிருக்க வேண்டும். "ஒதுங்குடா பார்க்கலாம்" என்று கடைக்குள் நுழைந்துவிட்டார்.

செல்லப்பா அப்படியே கம்பமாக நின்றான். எனக்கும் ஓடத் தைரியம் வரவில்லை. நாக்கு ஒட்டிக்கொண்டுவிட்டது. இடம் கொஞ்சம் எக்கச்சக்கமாக இருந்தது. கை கால் உதறல் எடுத்தது.

"அட!" என்றார் பத்மநாப அய்யங்கார். "இதே மாதிரி மாடல் ஒண்ணு எங்கிட்ட இருக்குடா! என்ன ரிப்பேர் இதுலே?"

"யாரது இது?"

"இவாத்தது, அம்மாஞ்சி!" என்றான் என்னைக் காட்டி.

"மெயின் ஸ்பிரிங் ஒடிஞ்சிருக்கு . . ." என்றான் ஆசாரி.

"எங்கே பல்பு வெளிச்சத்துக்கு கொண்டு வா பார்க்கலாம் . . ."

"அடாடாடா! சுக்குச் சுக்காக உடைஞ்சிருக்கு. . . கோதை பேரன் தானேடா நீ. உங்காத்துதாடா இது . . . உங்காத்திலேயும் இந்த மாதிரி மாடல் இருக்குன்னு எனக்குத் தெரியவே தெரியாதே. அதான் ஒரு வாரமா கீச்சு கீச்சுன்னு கிராமபோன் சப்தம் வந்துண்டிருந் தது. உங்காத்திலே கேட்டேன்! ஆனா இந்த மாடல்னு தெரியாது. இதுக்குக்கூட ஒரு ஸ்பேர் மெய்ன் ஸ்பிரிங் என்கிட்ட இருக்கு . . . வேணும்னா . . ."

அவ்வளவுதான் . . . நான் மண்டி போடாத குறையாய், அழாத குறையாய் 'மாமா இந்த கிராமபோன். . . .' என்று ஆரம்பித்து சகலத்தையும் அவரிடம் ஒப்புக்கொண்டுவிட்டேன்.

என் வாழ்விலே ஒரு மிக மகத்தான ஆச்சரியம் அப்போது நிகழ்ந்தது.

பொறுமையாக நான் சொன்னதை முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் பத்மநாப அய்யங்கார், "போனாப் போறது!" என்றார்.

1977